

Запалената праханъ се разгорѣ още по-силно.

— Олеле! — ревна змеятъ и гласътъ му прокътъ като гръмотевица. Втурна се слѣпишката напредъ. Продъни планината. Всичката вода на езерото изтече и се разлѣ по Тракий-

можа.

— Копитко, хайде вънъ! — изкомандува дѣдо Кременъ и двамата другари се измъкнаха отъ тъмнината.

— Ами азъ какво ще правя тука? — попита змеятъ съ отворената уста.

— Прави каквото шешъ! — отвърна дѣдо Кременъ и подкара магарето си къмъ Ржкойка.

Мина пролѣтътъ. Отиде си лѣтото. Падна снѣгъ надъ Тракия. Спуснаха се глутница вълци отъ Родопитѣ къмъ Ржкойка. Намѣриха змея — стои затрупанъ подъ снѣга съ отворена уста ка-

то врата на колиба.

— Дали нѣма нѣкой забравенъ овенъ въ тая колиба? — рекоха си вълцитѣ и влѣзоха вътре. Тършуваха, тършуваха и като не намѣриха нищо, разгнѣвиха се и разкъсаха колибата. Изядоха я цѣлата и се прибраха въ планината.

Тамъ където се вълнуваше нѣкога Чепинското езеро сега шумятъ стройни тополи, свѣтятъ високи бѣли къщи, а въ градинитѣ подъ цвѣналитѣ клони на ябълкитѣ играятъ деца и черни яренца.

А. Каралийчевъ

ското поле. Змеятъ дълго бѣга като лудъ по равнината и когато най-сетне изгорѣ всичката праханъ — спрѣ близу до село Ржкойка и се отпусна запъхтѣнъ.

— Отвори си устата да излѣзе пушека! — виква отвжтре дѣдо Кременъ. Змеятъ покорно си отвори устата. Тогавъ старецътъ прѣчна остена си, така че единиятъ край на остена подпрѣ горната челюсть на чудовището, а другиятъ — долната челюсть. Змеятъ се опита да затвори устата си, ала не